

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4817/2021
28.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Стојиљковић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање - Филијала Лесковац, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж 359/20 од 17.09.2020. године, у седници већа одржаној 28.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Гж 359/20 од 17.09.2020. године.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење Вишег суда у Лесковцу Гж 359/20 од 17.09.2020. године у ставу првом изреке, тако што се жалба тужене одбија као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П 2422/19 од 13.11.2019. године у ставу трећем изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 2422/19 од 13.11.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да у корист тужиоца на износ од 343,00 динара, на име мање исплаћене накнаде за време незапослености по пресуди Основног суда у Лесковцу П 5015/12 од 24.01.2013. године, на рачуне надлежног фонда ПИО изврши уплату припадајућих износа доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, као и здравствено осигурање, за период почев од 01.12.2009. године закључно са 23.04.2011. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован део тужбеног захтева којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на припадајуће износе на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање плати законску затезну камату од дана вештачења до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 17.300,00 динара, а ако трошкове не плати у року од 8 дана дужна је да тужиоцу на износ трошкова од 13.500,00 динара плати законску затезну камату од дана падања у доцњу до исплате.

Решењем Вишег суда у Лесковцу Гж 359/20 од 17.09.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Лесковцу П 2422/19 од 13.11.2019. године у ставу трећем изреке (у изреци решења погрешно означен као став други) и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, констатовано је да првостепена пресуда остаје неизмењена у преосталом делу.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужиоца дозвољена, имајући у виду ревизијске наводе да је погрешном применом материјалног права одлучено о жалби тужене изјављеној против одлуке о захтеву тужиле за накнаду трошкова парничног поступка, супротно важећој судској пракси у истој или битно сличној чињенично-правној ситуацији.

Из наведених разлога је, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о основаности ревизије, у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на исплаћене износе накнаде за време незапослености, у извршењу правноснажне пресуде којом су ти износи досуђени. Првостепени суд је, с обзиром да је тужилац успео у спору, обавезао тужену да му накнади трошкове поступка у износу од 17.300,00 динара са законском затезном каматом на износ од 13.500,00 динара од дана падања у доцњу до исплате, применом чланова 153. и 154. ЗПП и члана 277. став 1. Закона о облигационим односима, који трошкови се односе на трошкове које је тужилац имао за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката, и то: на име састава тужбе 6.000,00 динара, на име приступа на једно одржано рочишта износ од 7.500,00 динара, те трошкове на име таксе на тужбу и одлуку по 1.900,00 динара према важећој АТ и ТТ.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка, применом члана 153. ЗПП, и одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка, указујући да је износ од 343,00 динара на који тужилац потражује уплату доприноса изузетно низак и да је у поступку тужилац успео са незнатним износом.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиоца указује да је другостепени суд при одлучивању о жалби тужене изјављеној против одлуке о трошковима парничног поступка погрешно применио материјално право.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове поступка који су били нужни и неопходни. Наиме, начело економичности поступка ниједном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је странка у целости успела у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. у вези члана 420. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му, на основу члана 153. и 154. ЗПП, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су досуђени у висини од 12.000,00 динара .

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**